

2 de Novembre: Commemoració de tots els fidels difunts

Text de l'Evangelí (Lc 23,33.39-43): Quan els soldats arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Un dels criminals penjats a la creu l'injuriava dient: «¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal». I deia: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne». Jesús li digué: «T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís».

«Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne»

Fra. Agustí BOADAS Llavat OFM
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangelí evoca el fet més fonamental del cristià: la mort i resurrecció de Jesús. Avui fem nostra la petició del Bon Lladre: «Jesús, recorda't de mi» (Lc 23,42). «L'Església no prega pels sants com prega pels difunts, que dormen en el Senyor: més aviat s'encomana a les oracions d'aquells i fa oracions per aquests», deia sant Agustí en un Sermó. Un cop l'any, com a mínim, els cristians ens preguntem quin és el sentit de la nostra vida i quin és el de la nostra mort i resurrecció. És el dia de la celebració dels fidels difunts, que sant Agustí ens ha distingit respecte de Tots Sants.

Els patiments de la Humanitat són els mateixos que els de l'Església i, sens dubte, tenen en comú que tot sofriment humà és d'alguna manera privació de vida. Per això, la mort d'algun ésser estimat ens produeix un dolor tan indescriptible que ni tan sols la fe pot alleugerir-lo. Així, els homes sempre han volgut honorar els difunts. La memòria, en efecte, és una manera de fer presents els absents, de perpetuar la seva vida. Però els seus mecanismes psicològics i socials esmoreeixen els records amb el temps. Si humanament això ens pot dur a l'angoixa,

cristianament, gràcies a la resurrecció, tenim pau. L'avantatge de creure-hi és que ens permet confiar què, malgrat l'oblit, els tornarem a trobar en l'altra vida.

Un segon avantatge de creure és que en recordar els difunts, preguem per ells. Ho fem des del fons del nostre cor, en la intimitat amb Déu, i cada vegada que preguem junts, en l'Eucaristia: no estem sols davant el misteri de la mort i de la vida, sinó que el compartim com a membres del Cos de Crist. Més encara: veient la creu, suspesa entre el cel i la terra, sabem que s'estableix una comunió entre nosaltres i els nostres difunts. Per això, sant Francesc proclamà agraït: «Lloat sigueu, oh Senyor nostre, per la mort corporal, la nostra germana».